

Шляхи вдосконалення організаційних схем управління на сучасному етапі

Микола Галько

студент 3-го курсу, групи КЛ-19,

ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ Україна,

e-mail: HalkoMP@krok.edu.ua

Оксана Кириченко

Науковий керівник:

доктор економічних наук, доцент кафедри управлінських технологій,

ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ Україна,

e-mail: oksanaKS@krok.edu.ua,

ORCID: 0000-0001-5244-8323

Підвищення ефективності роботи будь-якого підприємства чи установи в значній мірі визначається організованістю системи управління, що залежить від чіткої структури організації та діяльності всіх її елементів у напрямку обраної мети. Необхідність удосконалення системи управління на сучасному етапі визначається багатьма факторами. Це і оптимізація чисельності апарату управління, його функцій; впровадження автоматизованих систем управління та розробки систем прийняття рішення. Стратегія поведінки орієнтована на пошук оптимального рішення між централізацією і децентралізацією владних функцій, що обумовлено необхідністю: оперативно реагувати на зміни у зовнішньому середовищі; встановити раціональні зв'язки між ланками та структурами управління на всіх рівнях, мінімізувати число ступенів структури управління; підвищити оперативність прийнятих рішень. З цих позицій структуру управління можна розглядати як форму розподілу і кооперації управлінської діяльності, в рамках якої відбувається процес управління. [1.] Управління - це особливий інтелектуальний вид діяльності, в якому зайнята величезна кількість людей, озброєних сучасною обчислювальною та організаційною технікою. Організація управління виступає як один з факторів трансформації економіки, через неї реалізується дія об'єктивних законів функціонування ринку; вона є організаційним початком всієї системи чинників радикальної реформи управління економікою.

«Структура управління організацією», або «організаційна структура управління» (здійсню) - одне з ключових понять менеджменту, тісно пов'язане з цілями, функціями, процесом управління, роботою менеджерів і розподілом між ними повноважень. В рамках цієї структури протікає весь управлінський процес (рух потоків інформації і прийняття управлінських рішень), в якому беруть участь менеджери всіх рівнів, категорії і професійної спеціалізації. Структуру можна порівняти з каркасом будинку управлінської системи, побудованим для того, щоб всі що протікають в ній процеси здійснювались вчасно і якісно. Звідси то увагу, яку керівники організацій приділяють принципам і методам побудови структур управління, вибору їх типів і видів, вивченню тенденцій зміни і оцінками відповідності задачам організацій. Під структурою управління розуміється впорядкована сукупність стійко взаємозалежних елементів, що

забезпечують функціонування і розвиток організації як єдиного цілого. Здійсню визначається також як форма поділу і кооперації управлінської діяльності, в рамках якої здійснюється процес управління по відповідних функцій, спрямованим на вирішення поставлених завдань та досягнення намічених цілей. З цих позицій структура управління представляється у вигляді оптимального розподілу функціональних обов'язків, прав і відповідальності, порядку і форм взаємодії між вхідними в її склад органами управління і працюючими в них людьми. Загальна тенденція в удосконалюванні організаційних структур перебуває в необхідності переходу від лінійно- функціональних до дивізіональних структур управління. Будь-яке вдосконалення структури управління необхідно оцінювати, насамперед з погляду досягнення поставлених перед нею цілей. В умовах економіки, що нормально розвивається, реорганізація спрямована на те, щоб шляхом удосконалювання підвищити ефективність роботи. При цьому варто мати на увазі, що основним критерієм ефективності організаційної структури є ступінь досягнення цілей.[2.] Розглянемо проблеми вдосконалювання організаційної структури управління. Стратегія поведінки такого роду орієнтована на пошук оптимального рішення між централізацією й децентралізацією владних функцій, що обумовлено необхідністю оперативно реагувати на зміни в зовнішньому середовищі, звільнити генерального директора від повсякденної, рутинної роботи, пов'язаної з оперативним управлінням виробництвом, також головним є встановити раціональні зв'язки між ланками й щаблями управління на всіх рівнях і нарешті останнім є делегувати повноваження на рішення проблем тому підрозділу апарату управління, що має найбільшу інформацію по даному питанню. З таких позицій структуру управління можна розглядати, як форму поділу й кооперації управлінської діяльності, у рамках якої відбувається процес управління.

Таким чином, структура управління включає в себе всі цілі, розподілені між різними ланками, зв'язок між якими забезпечується координацією окремих дій по їхньому виконанню [3.]. Зв'язок структури із ключовими поняттями управління - його цілями, функціями, процесом, механізмом функціонування, людьми і їхніми повноваженнями - свідчить про її величезний вплив на всі сторони діяльності організації [4,5] Таким чином, важливою умовою в удосконалюванні й проектування організаційної структури управління організацією є вибір оптимального зв'язку між всіма рівнями управління. Для цього необхідно вибирати з існуючих видів структур такі методи проведення робіт з удосконалювання структур управління, які дозволили б підприємству добиватися поставлених цілей з оптимальним використанням трудових, фінансових, матеріально-технічних і технологічних ресурсів.

Оскільки ціль організаційної структури полягає в тому, щоб забезпечити досягнення поставлених перед організацією завдань, проектування структури повинне базуватися на стратегічних планах організації. Системність самого підходу до формування структури проявляється в наступному: не випустити з уваги жодну з управлінських задач, без рішення яких реалізація цілей виявиться

не повною; виявити й взаємопов'язати, стосовно до цих завдань всю систему функцій, прав і відповідальності по вертикалі управління - від генерального директора підприємства до майстра ділянки; досліджувати й організаційно оформити всі зв'язки й відносини по горизонталі управління; забезпечити органічне сполучення вертикалі й горизонталі управління.

Велика розмаїтість організаційно-технічних умов виробництва, можливостей одержання інформації, кваліфікація розроблювачів обумовили різні методи виконання робіт з вдосконалення організаційних структур.

Ключові слова: управління; управлінські технології; механізми управління.

Список використаних джерел

1. Вергелес Ю. В. Критерії оцінки ефективності організаційної структури управління. К.: Техніка, 2005. 326 с.
2. Андрушків Б. М. Основи менеджменту. Львів: Світ, 2005. 296 с.
3. Назарова Г. В. Організаційні структури управління корпораціями. Харків: ХДЕУ, 2004. 408 с.
4. Герасимчук В. Г. Розвиток підприємств: діагностика, стратегія, ефективність. К.: Вища школа, 1995.
5. Покропивного С. Ф. Економіка підприємства. К.: КНЕУ, 1999.